



MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

POBOŽEN MESEČNI LIST

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.



Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

DARI

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so v din. darivali sledeči: Bunderla Roza, Dolič 3, Jerebic Štefan, Lokavec, 50, Kralj. ban. uprava Ljubljana, za cement pri zidavi 10.000, Knez Janez, Žabnik, 10, N. G. Bistrica, da se počasti mati lorska 25, Žitek Ivan, Rakičan, 5, Hozjan Jožef, Tantallon, Canada 30. — Izdali smo v din.: Zadnje rato za poprava staroga Martinišča v Soboti stavbeniki Mayer Janoši 3880—, za članarino Agrarnoj i gospodarskoj podpornoj zadrugi 126, za dačo od zemlišča v Trnji 121. — Oča sirot, povrni vsem obilno.

Na podporo Marijinoga lista so v din. darivali sledeči: N. G. Bistrica, 25, Hozjan Jožef, Tantallon Canada na čast Mariji pomočnici 20, Bedrnjak Jožef, Mala Polana, 40. — Mati boža, povrni vamo bilno.

Iz siromaške blagajne smo izplačali v din.: Törnár Ani, Črensovci v težkom betegi 100, Kovačić Štefani, Čentiba, 100.



Leto 36.

8. novembra 1940.

Številka 11.

Preželno čakajo ...

Preželno čakajo pred vratami nebes duše, že skoro ščiščene. Zamazek kak makovo zrno se jih še samo drži. Rade bi se ga oteple, pa se ga ne morejo. Njim je dano samo trpljenje, sebi ne moreja nikaj pomagati. Pomoči čakajo od nas. Na ključko nebeskih vrat držijo roko, pa nemajo moči, da bi jo dolpotežile. Poteži jo dol mala hoštijica svetoga prečiščavanja. Položimo jo mi kemvečkrat za verne duše, štere so najbliže k rešenji. Prečiščavajmo se za nje.

Že se čuje vabliva angelska pesem, vse trepečejo duše pred nebeskimi vrati od žele, da bi jo od bliže i v popunosti blaženosti poslušale. A nega nikoga, ki bi njim riglač nebeskih vrat odrigno. One ga ne morejo, so preslabe. Te riglač z lejkotov odrignemo, če sveti rožni venec na njega obesimo za duše, štere so najbliže k rešenji. O molimo ga dostakrat za nje.

Že se skoz špranj nebeskih vrat vidi blišč venca večnoga, z šterim bodo duše kronane. A nega nikoga, ki bi njim dveri zdigno gor, kajti teške, nizke so i vozke, kak je Jezuš sam pravo. Denimo pod nje post, ta opora je najležej zdigne. One si ne morejo pomagati, pomagajmo njim mi z bar ednim postom, šteroga darujmo za duše, štere so najbliže k rešenji. - I kak te duše prestopijo prag večnoga kralstva, prvo molitev opravijo za tiste, ki so njim odprli vrata v nebesko domovino. O kak hasnovita bo za nas njihova molitev.

— Sveti misijon v Črensovcih —

Od 17. do 24. novembra se vrši v Črensovcih sv. misijon. Vodili ga bodo sinovje svetega Vincencija Pavelskoga, lazaristi. Sklep bo 24. novembra v nedelo, na štero so sv. oča zapovedali molitve i svete meše za celi svet. Molilo se bo i sv. meše se bodo služile te den za vse pokojne vojake, za vse trpeče zavolo boja i za blaženi pravičen mir. Ščiščene duše črensovske fare bodo s svojimi molitvami gotovo dosta pripomogle, da se nameni sv. oče dosegnejo. A za čiščenje duš je pa potrebna dobra spoved. Brez te nega ščiščjenja. Spoved je pa dobra te, če se vsi njeni deli v popolnosti izvršijo. Šteri so ti deli?

1. **Pregled ali zgrüntavanje dušne vesti.** Jako lepi i pomenlivi je naš starinski izraz: zgrüntavanje. Grüntati pomeni priti do dna. Do dna duše moremo priti i vse njene skrite kote gorpoiskati i na svetlo privlečiti vse hüdobije, štere kje tam kličijo vküppotegnjene. Niedna se nam ne sme smiliti. Ne z detinstva, ne z deklinstva i mladinstva, ne z ženske i moške dobe pa tüdi z starostne ne. Vrag svoje belice nanese v vsako dobo, da se v njej zležejo hüdobije. Vö ž njimi na svetlo. Ka mo pa znali dobro zgrüntati svojo dušno vest, moramo s poniznim i z vüpanja punim srcom prositi za svetlost i moč sv. Düha. Svetlost njegova je potrebna, da svoje grehe spoznamo, moč njegova pa, da je prav obžalujemo. V te namen zmolimo, očanaš, ali zdravo Marijo ali kakšokoli drugo molitev, samo zmolimo jo goreče i z vüpanjom.

2. **Požalüvanje.** Požalüvanje, obžalüvanje ali kesanje je močna vola, da več ne včinimo spoznanih i nikših grehov. Skuze so ne potrebne, zdihavanje ešče menje, potrebna je samo močna vola ne več grešiti. A ta močna vola ne več grešiti, mora meti pravi zrok. Praviva zroka sta samo dva: a) Žao mi je za grehe, ar sam Boga razžalo, ki ga lübitim nad vse i b) žao mi je za grehe ar sem z grehi nebo zgübo ali si pekeo zaslüžo. Drugi zroki ne valajo. Če bi što zato obžalüvao svojo pijanost, ar je v novom gvanti v blato spadno i si ga zapravo, ne bi požalüvao svojih grehov i ne bi dobo odpüščenje za nje. Ravnotak ne bi dobo odpüščenja tovaj, če bi zato obžalüvao svojo krajo, ar so ga pri njej zalotili i ga dobro naklestili.

O obračajte se dragi verniki dostakrat k žalostnoj materi Mariji. Prosite jo na tisto žalost, štero je čütila, gda je v naročaj držala svojega božega Sina, našega miloga Zveličara mrtvoga i v njegovo presmeknjeno Srce gledala i gda ga je v grobi zadnjič pogledala, naj vam sprosi pravo požalüvanje. To je jedro, stržen pokore. Če to menjka, je zgüblen sad misijona, naša duša nese je po njem poživela, nego se je vmorila še s strašnejšov smrtjov, kak smo jo prle nosili v njej. Par zgledov v toj reči.

Maš grešno navado, da nečistuješ. Če nemaš istinske vole, te greh ta nehati, ne spovedavli se. Ne spovedavli se tudi pijanec, če nerednoga pila neščeš ostaviti. Ne spovidavli se stariš, če grešnoga znanja svojoj deci neščeš zabraniti. Ne spovedavli se, če svojim sovražnikom neščeš odpustiti i se ž njimi zmiriti. Ne spovedavli se, če poštenja, štero se bližnjemi z lažmi vkradno, neščeš popraviti i če vkradjenoga blaga ali napravlene škode neščeš povrtoti. Prosimo Marijo, žalostno mater, da nam sprosi pravo obžalovanje naših grehov.

Močna oblüba. Ka v srci čütim i Bogi razodevam v tihoti, to tudi odkrito njemi povem. Nemam samo vole ne grešiti, nego to tudi oblübim, obečam. Včasi se dobre düše sagajo, po pravici hüdobec je saga, ka prej oblübe nedo mogle držati. To je zmešnjava hüdogoga düha, ka bi düšo odvrno od poti pokore i bi jo pogübo. Mi moramo Bogi oblübiti, ka več ne bomo grešili. Če to ne oblübimo iz srca, ne obžalujemo svojih grehov, zato se nam pa ne morejo odpustiti. Bogi oblübimo, ka ne bomo več grešili ne zato, kak da bi mi mogoči bili to z svcje moči včiniti. Mi toga ne zmoremo. Mi zato oblübimo Bogi, ar se vüpamo, ka on, ki nas je stvoro, odrešo, posveto, ka bo on, ki je sama dobrota i smilenost, nas podpirao s svojov miloščov. Ravno to miloščo nam podeli pokore svestvo. Zato pa z vüpanjom obečajmo, oblübimo dobromi Bogi, ka več ne bomo grešili, ar smo s svojimi grehi dobroga, vse lübezni vrednoga Boga razžalili, si pekeo odprli, nebo pa zaprli.

Spoved. Vse smrtne grehe smo dužno povedati, njihovo števílo i njihovo formo, podobo. Ne zadostuje praviti: nečisti greh sam včino, nego pristaviti moram kelikokrat i kakšega: jeli z sebov, ali z drügim, je bila ledična ali zakonska, ali posvečena oseba, je bilo nasilstvo, je bilo v kakšem svétom kraji i tak dale. Vse ka s p r e m e n i formo greha, se more povedati. Če bi što v cerkvi kradno prte, ali gúnje, ali kaj drügoga, mora povedati, da je to v cerkvi bilo, ar se tū kraja spremeni v nečastenje hiše bože, v neki boži rop. Ne je zadosta praviti: bio sem se. Nego tudi to, ka sam stariše zmlato. Ne je zadosta praviti: v cerkvi sam se slabo oponašao, nego šteri deo svete meše sem ne poslušao. Kajti na darüvanje, podigavanje, ali prečiščavanje ne paziti, je nepazlivost na vsakoga teh delov že smrten greh. Če sem pa drüge moto z svojim slabim oponašanjem, moram še posebi povedati.

Vsaki stan mora svoje stanovske dužnosti dobro premisliti, zgrüntati i odkrito povedati. Zakonski naj posebno pažnjo obračajo na rojstvo i vzgojo dece. Ki nešče meti teliko dece, kak njemi je Bog določo i v zakoni čisto ne žive, smrtno greši. Ne pomaga pred Bogom izgovor: siromaštvo je, kak bomo deco hranili i oblačili. Bog vse, ka stvori, gor drži. Pomislimo si Jezušove reči: Bog hrani ftice nebeske i oblači lelije na poli, keliko bole skrbi za vas, male vere. Ti daš Bogi düšo i on bi te za te najvekši dar o-

stavo? Ve njeni vekšega dara niti ne moreš dati. Če njemi celi svet ta daš, njemi nikaj ne daš v primeri z dušov. Kajti samo v duši je njegova boža podoba, indri nindri ne. Čistost v zakoni pa Bog tudi obilno plača, če ti prilike ne dovolijo rojstva. Zato pa ali deco meti, ali čisto živeti kak brat i sestra, tretje poti nega za zveličanje v zakoni.

Pri vzgoji dece pa skrbno premisliti i povedati, če se hči ali sin ne tepete po noči okoli, če prilik na greh ne obiskavleta i če njima data stariša dober zgled. Pri vsakom smrtnom grehi moram povedati, kelikokrat sem ga včino. Če si nikak ne morem prehoditi kelikokrat sem včino smrten greh, povem približno kelikokrat. Na priliko letno, mesečno, tjedensko itd. teliko i telikokrat.



Crensovška cerkev odzvuñaj, v šteroj se vrši sveti misijon od 17. do 24. novembra

Ne zakrivajmo nikaj, a nepotrebnoa tudi ne gučimo nikaj. Samo tisto, ka h grehi spada. Ka si kühala graj, kda ti je pokrivač počo i si zakunola, ne spada k spovedi. Pravi samo, ka si kunola i kak, če je bila velika kumba. Jako se je razpasla kumba: k r u c i f i k s. Znate ka to pomeni? Pomeni križ, križanoga Jezusa. Vam je kaj kriv?

Zadošćenje. Zadostaćenje ali zadošćenje zvršimo te, če smo pri spovedi pripravleni naloženo pokoro zvršiti i včinjeno škodo povrnoti. Ki te vole nema, se njemi grehi ne odpüstijo. Kakše škode pa moremo povrnoti? Trojo. 1) **Pošćenje.** Če sem na koga zlagao, ka sam ga vido pijanoga pa ne bila istina, sem dužen pred tistimi, pred šterimi sem ga ogrizo, svojo laž popraviti i izjaviti, da ne bio pijan. Ravnotak, če sem od koga neznanee, čeravno istinske falinge razneso, sam dužen

pred tistimi, pred šterimi sem ga ogovorilo, od njega kaj dobrega praviti; njegovo slabo ime popraviti. Če pa kaj takšega gučim, od koga, ka je že znano, nemam dužnosti za popravilo dobrega imena. Pijanec, ki v grabi leži, kak stvar, kda se kališa, si je sam vzeo poštenje i jaz če to od njega povem, ali če razglasim, ka je sodnija koga obsodila, nesam grešio z ogovarjanjom, ali opravlanjom, kak tüdi pravijo. 2) S p a k o. Če komi slab zgled davam z javnim grešnim živlenjom, sem dužen te slab zgled popraviti z zglednim dobrim živlenjom. Če sem bio dozdej razvüzdaneec, moram odsehmao postati čisti po svojem stani; če sem bio pijanec, moram postati trezen, če sem zanemarjao sv. meše, je morem odsehmao tem bole goreče poslušati i tak dale. Največ spake se napravi s slabim gučom, s slabimi pesmami, s slabim čtenjom, štero razširjam. Neizmerno dosta mladine so pokvarili i na pot razvüzdaneosti pripelali starejši s svojimi nesramnimi guči i šalami. Ze pri šolskoj deci opazimo, šteri stariš guči sramežljivo i šteri ne, šteri preklinja i šteri ne, šteri poštüje dühovnike i šteri ne. Jezuš je pravo: Jaj sveti zavolo spake. Ka nas te „jaj“ ne vrže v pogüblenje, davajmo odsehmao dober zgled vsakomi i poyšod, šterim i gde smo slaboga dozdej davali. 3) B l a g o. Če kaj vkradnem, po sili vzemem, najdem i znam čido je, to morem povrnöti. Kaditi, piti, küre ali kukorco pa kradnoti, nema izgovora na siromaštvo. V cifer oblačiti sebe i hčere pa sosedi ž njive zdaj edno zdaj drügo vzeti, nema izgovora na siromaštvo. Sodimo se tak, kak nas Bog sodi. Ka smo vkrali, po sili vzeli i komi sami radi kvar napravili, najšli i poznanimi lastniki ne vrnöli, dužni smo vse te škode povrnöti. Če te vole nemamo, nam spoved nikaj ne vala, grehi se nam ne odpüstijo. Če pozvedamo za gospodara najdene reči, pa se po dugšem časi ne javla, je najdena reč naša i nemamo nikšega greha, če jo obdržimo. Kak naj vkradjeno, vzeto ali najdeno blago povrnemo, nam pove spovednik. Teliko pa lejko napišemo, da če tisti že ne žive, se da njegovim herbašom, če pa za te ne vemo, se povrnjeno da na cerkev ali siromakom. Teliko od petih delov svestva pokore.

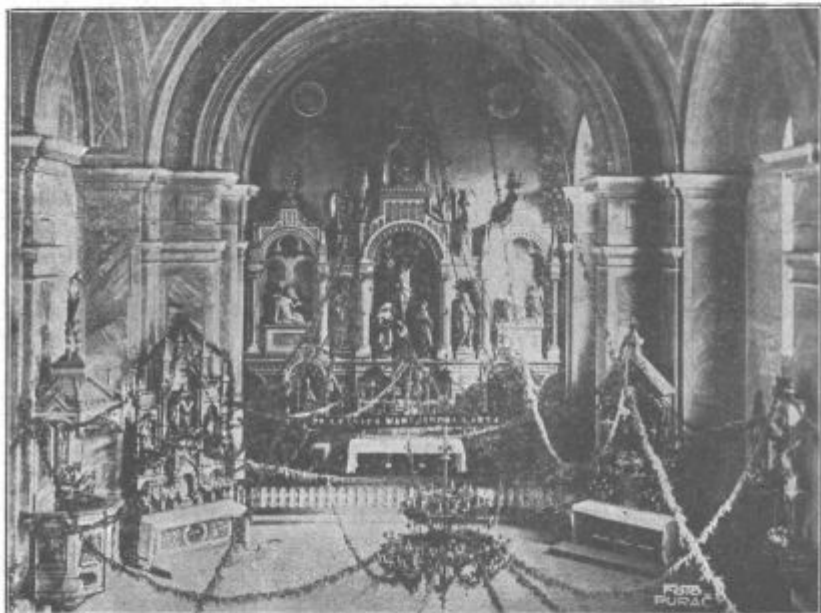
Zdaj pa ešče odgovorimo na pitanje, ki dozdej napisano dopuni: Što je dužen svoje spovedi ponoviti zavolo nevrednosti?

Nevredno se je spovedao, ki a) sam rad ne povedao vseh svojih smrtnih grehov; če samo ednoga zamučao, je spoved njegova strašen smrten greh i niden spovedani greh ne njemi je odpüščeni; b) če ne obžalüvao vseh svojih smrtnih grehov, to je, če ne meo vole vseh se odsehmao ogibati; če samo ednoga ne šteo ostaviti, se je nevredno spovedao, je njegova spoved strašen smrten greh i niden spovedani greh ne njemi je odpüščeni; c) če ne meo vole naložene pokore zvršiti i včinjenoga kvara v poštenjej, v blagi i v zgledi popraviti. Takšega spoved je veliki smrten greh i niden spovedani greh ne njemi je odpüščeni. I najstrašnejše je to, ka so vse njegove spovedi i vsa

prečiščavanja smrtni grehi, boži ropi tak dolgo, dokeč od prve nevreodne spovedi naprej vse spovedi ne ponovi.

Spoved celoga življenja. Takša spoved, štera se raztegúje na celo življenje ali del življenja, se imenúje generalna spoved. Jako priporočljivo je, da jo opravimo vsi, čeravno smo se vsikdar dobro spovedavali. Ki jo je dobro opravo, naj je ne ponavla, nego naj ponovi samo spovedi po njej zvršene. Jako dobro je vsako leto ednok opraviti celo spoved od preminočega leta nazaj.

V življenji sv. Marjete Kortonske čtemo, ka jo je Jezuš vsikdar za „siromaško dete“ zvaó. Gda ga je pitala, zakoj jo



Črensouska cerkev oznotraj. Pred velikim oltarom za časa sv. misijona se jezeri bodo okrepčali z Jezušovim presvetim telom. O sladko Srce Jezušovo, daj vsem stanovitnost do konca.

tak imenúje, njej je odgovoro: nesi ešče opravila celoga življenja spovedi. Takša spoved živo pred naše oči postavi vse naše grehe, hűdobije, slabosti i se zbűdi v našem srci veliko požalűvanje nad grehi i velika zahvalnost do dobrega Jezuša, ki nas je tak dolgo čakao i se naš smilűvao. Gda nas tak skrűšene i zahvalne vidi Jezuš, smo več ne „siromaška“, nego „lűblena“ njegova deca. Te kratek opis naj vam, črensovski verniki i vsi ostali naročniki, slűži v te namen, da si dűše po dobroj spovedi očistite i si po gorečem svetom obhajili sprosíte sveto stanovitnost, štere korona je srečna smrt.

Spoved je največja tolažba. Edno reč naj ešče omenim. Spoved ne je tezalnica, nego tolažnica. Ne se zato bojati spovedi, nego hrepeneti po njej. Nikaj ne potolaži i pomiri duše v takšoj meri, kak dobra spoved. Jezuš nas čaka z odprtimi rokami, da nas na Srce potegne, k sebi stisne, nam vse odpusti i nas osreči to i ono stran groba. Ne žele pa drugo za našo časno i večno srečo, kak da odkrijemo vse grehe svoje dušo Njemi, ki je že itak pozna pri njegovom slugi, spovedniki i mamovol, da je več ne včinimo i za nje zadostimo. Poslužimo se te sreče i rešimo svojo dušo za večno blaženo življenje.

Pridi k nam tvoje kraljestvo.

„I glej, nastao je na morji veliki vihér“. (Mat. 8—24.)

Vihér divja na morji, Jezušovi vučeniki veslajo na zburkanom morji i se vse prestrašeni obrnejo do Jezuš, ki je spao v ladjici pa ga būdijo, naj njim pomaga, da se ne potopijo. Gda ga z būdijo, je najprle pokara: „Ka se bojite male vere.“ Zatem pa zapove morji i viheri, naj mirujeta. I oba sta ga taki bogala. Življenje naše je pokazano s tov prilikov. Mi veslamo po morji življenja, na šterom divjajo valovje raznih skūšnjav i trobijo vihérje vnogih strastih. A Jezuš je poleg nas. Mirno čaka, da svoje vūpanje v njega položimo i ga z vūpanjom na pomoč zovemo. Svoje vučenike je pokarao ne zavolo toga, ka so ga z būdili, nego zavolo svojega maloga vūpanja v njega. Ve so pa že teliko čūd vidili, bi zato mogli vervati, da je on vsegamogočni Bog i ka se njim nika ne more zgoditi, dokeč je on pri njih. Z vūpanjom moramo skozi življenja iti. Z vūpanjom moremo borbe življenja prenašati. Z vūpanjom na nebesko domovino. Ne mogoče si je pa nebeske domovine zaslužiti brez borbe na zemli, brez trpljenja, brez križa, kak je Jezuš jasno povedao: „*Ki šče za menov priti, naj se odpove samomi sebi i vzeme vsaki den svoj križ pa hodi za menov.*“ (Luk. 9, 23.)

Na to, z vūpanjom puno borbo za nebesa, nas opomina druga prošnja Jezušove molitve, Očanaša: „*Pridi k nam kraljestvo tvoje.*“ (Mat. 6, 10.) Premislimo si, ka pomenijo te reči Jezušove, da bomo znali z tem vekšim zavūpanjom prenašati težave življenja za lepo nebesko domovino. Dober Jezuš, ki nas pa vse vidi iz svete hoštije v Oltarskom svestvi, gde počiva kak negda na genezareškom morji v ladjici, pa naj mir zapove našim strastem i našim skūšnjavam.

„*Pridi k nam kraljestvo tvoje.*“ Gda mi to prosimo den za dnevom, ne prosimo s tem to, da bi Bog nad vsem vršo svojo oblast.

To oblast on itak ma i njemi je nišče nemore vzeti. On da življenje vsem i vzeme življenje vsem i njemi te oblasti nišče ne more skratiti. Gda mi prosimo, da bi prišlo njegovo kraljestvo, te mi prosimo tisto kraljestvo, šteroga pridobitev zavisi od

naše vole i od bože milošče. To je pa nebesko kraljestvo, to je naše zveličanje. Da pa nega na sveti človečega bitja, štero ne bi rado bilo blaženo, zveličano, zato nesme biti človečega bitja na zemli, štero ne bi rado i pobožno i goreče molilo i prosilo: „Pridi k nam tvoje kraljestvo.“

To bože kraljestvo, pa ma tri stopnje. Edna k drugoj vodi i edne brez druge ne mogoče napraviti. Bože kraljestvo, štero prosimo, so nebesa. Najvekšo oblast, največšo čast i največšo blaženost prosimo za sebe te, gda molimo: „Pridi k nam kraljestvo tvoje.“ Kraljestvo prosimo, štero nikdar ne mine, štero nikdar ne bo zmenšano, štero bomo mi zemlani ravnali v nekončnom miri i v nedopovedljivoj sreči.

A k tomi kraljestvi vodi samo edna jedina pot i ta je boža milošča. Brez bože milošče ne je mogoče dosegnoti božega kraljestva; brez bože milošče ne je mogoče zadobiti večnoga zveličanja. Jezuš je jasno povedao: „*Brezi mene nemorete nikaj napraviti.*“ (Jan. 15, 5.) Nebesa so kraljestvo svetnikov, bože dece. Ki ne svetnik, ki ne bože dete, nemore priti v nebesa. Svetnik je pa samo tisti, bože dete je samo tisti, ki nosi v svojem srci miloščo posvečujočo, to je, ki nema na duši smrtnoga greha. Kraljestvo bože more prebivati v našem srci na zemli, te i samo te bomo mi kraljivali v nebeskom kraljestvi. Brez božega kraljestva v našem srci na zemli, nega nebeskoga kraljestva za nas v nebi. Bože kraljestvo v našem srci pa napravi samo i jedino milošča posvečujoča, to je stan brez smrtnoga greha. Gledajte, dragi krščeniki, zato se nese dete po rojstvu h krsti, da postane po krsti bože dete, kajti pri krsti dobi miloščo posvečujočo, štera zbrise ž njegove duše greh poprijetni. I zato idemo po dobroti našega miloga Zveličitela k spovedi, če smo zgubili po smrtnom grehi bože detinstvo, to je miloščo posvečujočo, da jo po spovedi nazaj dobimo. I zato hodimo gostokrat k spovedi i prečiščavanji, da milošče posvečujoče ne zgubimo i nikdar neprestanemo biti deca boža. Sveti Duh Bog pravi v listi sv. Pavla Apoštota do Rimlanov: „Bože kraljestvo ne stoji v jeli i pili, nego v pravičnosti i miri i veselji po svetom Duhu. Ki v tom Kristuši služi, je Bogi dopadljiv i ljudem prijeten.“ (Rim. 14, 17—18.) To je tisti dober zgled, šteroga morejo vsi verniki i po svojih pravilaj še posebi tretjeredniki povsod kazati, najpre briga, goreča briga, za to, da smo vsikdar deca boža mi i naši domači, da smo vsikdar brez smrtnoga greha, to je vsikdar v milošči posvečujočoj. Miloščo pa dobimo samo po molitvaj i svestvaj. Zato, ki šče v nebesa priti, on mora moliti, k spovedi ino prečiščavanji hoditi, ovak skušnjav ne premaga i milošče posvečujoče si ne občuva. Na to našo dužnost naj nas te kratke reči Očanaša vseli opominajo, kda je spregovorimo: „Pridi k nam kraljestvo tvoje.“

Tretja stopnja, štero mora vsaki napraviti, ki šče v nebesa priti, je vstop v sveto katoličansko matercerkev. To se tiče krivovernikov, ki blodijo. Brez milošče posvečujoče nega nebes,

milošča posvečujoča se pa ne .dobi brez svestv, svestva pa ma samo katoličanska maticerkv. Jezuš je samo edno cerkev nastavo, ki bo čuvala njegovo pravo vero i delila milošče posvečujoče po sedmerih svestvaj, i ta je katoličanska maticerkv. Mi, ki smo kotrige te jedino zveličajoče materecerkve, moramo biti globoko zahvalni za to veliko miloščo, ka nam te stopnje ne trbe narediti. Zahvatni smo pa samo te, če zapovedi te svete materecerkve verno spunjavamo. Ki postov ne drži, petke prelamla, nedel i svetkov ne sveti, se niti k vüzmi ne spove i prečisti, ki še na mali fanšček ali v adventi obiskava plesne veselice, je takše dete katoličanske materecerkvi, štero njej je samo na žalost, samo na sramoto. Verno dete kat. materecerkve verno spunjava vse njene zapovedi, da se tak izkaže zahval-



Düh Štefan, iz družbe oblatov Device Marije, se pripravla sept. 1. da prikaže v beltinškoj farnoj cerkvi svojo prvo sveto mešo.

noga za najvekšo miloščo: ka je katoličanec. Gda zato spregovorimo drügo prošnjo Očanaša: „Pridi k nam kralstvo bože,“ zbudimo si vseli veliko zahvalnost v srci za to, ka smo kotrige svete kat. materecerkvi, v šteroj jedino se najdejo milošče posvečujoče, ki nam spravijo večno zveličanje.

Če bi zdaj to pitanje stavili, što moli najbolje goreče drügo prošnjo Očanaša: „Pridi k nam kralstvo tvoje“, bi mogli odgovoriti, da düše v očiščilišči, posebno one, štere so najbliže k rešenji. Te so že rešene zemelskih spon i pred vrati večnoga veselja stojijo, ne morejo pa ta vrata odpreti. Ne morejo je, neso ešče zadosta včinole za svoje grehe. Zato celoga sveta molitev za nebesko kralstvo ne je tak goreče kak teh düš. Pri vrataj nebes stojijo, roko na klüko držijo i z neskončnimi želami prosijo: „Pridi k nam kralstvo tvoje.“ Pa vendar zaman je njihova prošnja. One si nikaj nemorejo sprositi. Za nje je že mino čas zaslüženja, one morejo samo trpeti, dokeč ne dotrpijo vse za brisanje svojih

kaštig. Mi pa, čeravno nemoremo tak goreče prositi za nebesko kraljestvo, kak one, smo vendar tak srečni, da njim to lejko odpremo. I kem večim je odpremo, tem bole na stežaj odpremo vrata večnoga veselja tudi za sebe. Včinimo to te mesec. Molimo kak najbolje goreče za verne duše, posebno za tiste, štere so najbliže k rešenji. Poslušajmo v te namen svete meše, darujmo sveta obhajila, kak tudi vsa naša trpljenja. Vse to pa združimo z Jezušovim smilenim Srcom, štero nam je nebo odprlo, kda se je za nas na križi dalo presmeknoti. Srce bože, pönizno te prosimo, naj pride k vsem vernim dušam, najbolje pa k tistim, štere so najbliže k rešenji i ednok k nam, tvoje kraljestvo.

Ka pravi en spreobrnjeni krivoverec od spovedi i prečiščavanja.

Če bi spoved nastavo kakši človek, bi te s tem pokazao globoko spoznanje človeče duše i bi nam prav modro napravo dobro delo. Ali spoved je več. Mi to znamo i človek to čüti, če kleči pred duhovnikom, i njemi odkrije največše skrivnosti svoje duše i končno čüje reči: „Odvežem te od tvojih grehov v imeni Oče, i Sina i Düha svetoga“. Potem nam je ter odvzeti, kmica greha je pregnana iz nas i znova nam je svetlo i veselo pri srci. Kak jako občüti človek pri tom svestvi nadnaravno moč duhovnika, Jezušovoga namestnika. Jezusi pravimo: Jezuš, odpušti nam naše grehe. Zgrabili smo se v verige naših grehov: Jezuš nas oslobodi i znova prosto dihamo. Prerojeni smo. Jaz sam občüto istinitost te notrašnje spremembe. Bog je dao človeki to sredstvo milosti, da bi njemi v boji proti hüdomi pomagalo na nadnaravni način, to je čüdivito. Pomenkliva narava nemre s svojov lastnov močjov i brez omaganja nastopiti poti k Bogi. Ona potrebüje bože pomoči. I zato nam je dao Bog sedem svestv.

Za štirinajst dni bova s sinom sprejela najno prvo sv. obhajilo. Potem bo šla tudi Kristina (žena), ki je od svoje mladosti cerkev ščista zapüstila znova k stoli Gospodovomi. Na velko sredo zajtra ob osmih bomo vsi trije z našimi botri pri meši, štero bo darüvao kaplan L, v cerkvi sv. Srca, pri sv. obhajili. Miseo na to, ka se bo te zgodilo, vžiga moje srce v lübezni.

(Domoložje po Bogi: Dnevnik nekršćenoga kalvinca Pieter van der Meera, ki je postao katoličanec).



Ki je za nas s trnjom koronan bio

Tretja skrivnost žalostnoga rožnoga venca,

ki jo molite te mesec za duše, ki so najbliže k rešenji

Te so vojacje deželnega namestnika v zbornu hižo pelali Jezusa i vküp so spravili okoli njega celo čuporo i so ga slekli pa rdeči plašč prestrli na njega, iz trnja spletenu korono so njemu na glavu položili i trstiko dali v roke. (Mt. 27, 27-29.) Hodmo, pogledjmo zdaj to novo nesmilenuost, kak si denejo z na smrt zmantranim Jezusom grobjanski vojacje. Vküp so prišli na dvori, rdeči plašč so njemu na rame prestrli, mesto kraleske palice so njemu trstiko vtisnoli v roke, za korono pa trnavi venec položili na glavu. Ali trnava korono so ne mogli z golov rokov na ranjenu glavu potisnuti, vzeli so zato trstiko i plüvajoč so ze vsuv močjov ga bili po glavi: *I na njega plüvajoč, uzeli so trstiko i bili so ga ž njov po glavi. (Mark. 27, 30.)*

O ti nesrečno stvorjenje, ti trnje, ka delaš? Kak si mogoče tak mantrati svojega stvoritelja? Ali ka gučim jas od te; ve ne ti, nego grešne misli lüdih smicajo sv. glavu našega Odküpitelja! Jezus moj! Mi smo ti djali na glavu to trnava korono, gda smo v greh privolili. Ali zdaj se nam mrzijo grehi i močno žalüjemo za nje! Ponizno te prosimo, ti od krvi Jezusove posvečenu trnje, prehodi nam srce, naj stalno čütimo bolezen za razžalenje Boga.

Jezus, Ti lübezen moja! či si že tak vnogo trpo zame, prosim Te, odslobodi me od stvorenj i od samoga sebe, naj slobodno povem, da sam več ne svoj, nego boži.

O kak so te ponižali, kral sveta, ti trpeči, žalosten moj Odküpiteljo! Na špot si postavljeni tü, celi Jeruzalem se nad tebov smeje. Tvoja sveta krv ti pa v potoki teče dol po lici na tvoja blaga prsa.

Jezus moj, nemrem zarazmiti nesmilenuosti toga lüdstva. Ne njemu je zadosta, da si celi krvavi, nego ešče se norca redi z tebe.

Ali ešče bole čüdovitna je tvoja lüba i krotkost, ve si vse to potrpežlivo prenašao. „Ki gda so ga preklinjali je ne preklinjao, gda je trpo, se ne protivio, nego prek se je dao nepravičnomi sodci.“ (Pet. I. 2, 23.)

Spuniti se moglo Jeremiašovo proroküvanje, da Zveličara bolezen i sramota napuni. „Lice svoje k tistomi obrne, ki ga bije i napuni se z zaničavanjom.“ (Jer. Žal. 3, 30.)

Ešče vam je zdaj ne zadosta, vi nesmileni krvniki? Ne, ar: „I poklekali so pred njim i šalili ga rekoč: „Zdravo kral židovski.“ (Mt. 27, 29.)

Ešče to so tüdi ponávlali: *K njemu so šli i pravili: „Zdravo kral židovski i plüskali so ga. (Jan. 19, 3.)*

Bog moj, kelko je trpela Jezusova glava: vse presmicana je bila i trnava korona njej nezmerne muke povzročila, či si je samo geno glavu, ka pa gda so ga bili po glavi?

Idi, idi duša moja k Jezusi, vrži se pred njim na tla, kak pred Gospodom nebe i zemle, ar je zaistino krao i spoznaj ga tūdi za krala v trpljenji. Lūbi ga, pa zahvali se njemi za trpenje i lūbi ga, lūbi ga močno, ve samo zato trpi, ar te lūbi i naj ga i ti lūbiš. Lūbi ga i z lūbezni do njega mirno prenašaj svoje vsakdenešnje nevole.

Pismo

duhovne hčerke na svojega spovednika, ki odkriva, kakšno globočino milosti je skopalo Srce božje v njeni duši.

Dragi mi duhovni oče!

Vaše pismo mi je prineslo veliko veselje, ko sem zvedela, da bo pomagano siroti, saj drugo tudi nisem pričakovala od Vas, ko tako očetovsko skrbite za potrebne. Naj Vam ljubi Bog po svoje poplača to dobroto in najlepša hvala za odgovor, ki sem ga dobila v Vašem pismu. Na vprašanje, ki se mi je tolikokrat zadnji čas pojavljalo v duši, ali je križ odet s cvetjem duhovne sreče in notranjega veselja tudi res dar Božjega Srca in zdaj sem od te strani popolnoma pomirjena, da če ljubi Jezuš hoče, da Ga brezpogojno ljubim, se Mu moram popolnoma prepustiti v Njegove svete namene. Jasno, da mi ne manjka tudi trnja, ampak ljubezen božjega Srca mi pokrije skoraj vsak trn s cvetko radosti. Vidite, kako neskončna božja dobrota, ki mi naklanja toliko nebeškega sonca, pa saj drugače tudi biti ne more, ko je pa ljubezen Njegovega Srca višek moje duhovne sreče. Res bi me zelo veselilo, če bi me prišli obiskati, pa kakor bo božja volja. Mogoče pa se mi izpolni tudi ta želja, — toliko bi Vam imela povedati in vprašati. Ko sem šla v bolnico, sem se zelo težko odločila, a zdaj se mi vidi, da preživljam enega izmed najlepših dni svojega življenja tukaj, kajti večji del časa lahko posvetim Dobremu Jezusu, ko se tolikokrat lahko skrivam vsem svetnim mislim in skrbem in pred tabernakljem uživam svoj raj.

Gospoda N. sem večkrat obiskala, Našla sem v njem globoko dušo, pravi biser za nebesa. Iz dna srca prosim Brezmadežno in Božje Srce, naj ga mesto našega pokojnoga pripelje pred božji oltar, da postane duhovnik res po božji sveti volji. Saj veste, da je moje življenje žrtev za duhovnike in iskreno želim, da bi imel dobri Jezus ob svojem tabernaklju duhovnike, ki bi Mu služili z vso ljubeznijo in iskali duš za Njega in upam, da bi bil pa gospod N. eden izmed njih. Pa kakor bo božja sveta volja. Zadnje dni se mu je bolezen nekoliko poslabšala. A upanja nismo izgubili. Morda pa mora iti do ozdravljenja še skozi te preizkušnje. Saj, če boste prišli, boste lahko sami presodili položaj, če pa ne, pa v zaupanju molimo za njegovo zdravje. Devetdnevnic smo po Vašem naročilu začeli in jo vsi trije opravljamo.

Z mojim zdravjem gre počasi naprej. Zadnji čas je nekoliko zastalo. menda zato, da bi dalje tukaj ostala. Zdaj pa še nekaj. Bliža se god sv. Terezije Deteta Jezusa. Prosim, da me malo njej priporočite. Nekdaj sem se tako branila njej slediti, dasi od daleč, pa sedaj nešetokrat kipi iz moje duše prošnja, ki ste jo Vi vanjo položili, naj me vodi po svoji poti v bližino Božjega Srca. Tudi jaz se Vas bom spominjala v svojih molitvah.

Izkreno Vas pozdravim v Božjem Srcu Jezusovem

Vam vedno hvaležna duhovna hči.



V tujini zaspala...



V tujini zaspala
je hčerka mi draga ...
Granate razvrgle zdaj njeni so grob ...
Na njem zdaj ne križa,
ne nikš'ga spomina,
ne sega do njega ni materin jok.
O če bi to znala,
gda bila še mala,
prek praga je ne bi pústila v tuj' svet ...
Zaman objokavam
jo, se pokoravam,
zaman pri Mariji vužigam posvet ...
V tujini zaspala
je hčerka mi draga,
granate razvrgle zdaj njeni so grob.

SRČEN.

V bližini mesta Ckartres, nekaj vör od Pariza, je župnija Ouillablanc, ki je bila svoj čas v verskom pogledi jako zane-marjena. Župnik se je celih 8 let trüdo, da bi svoje vernike pridobo za življenje s cerkvijov, a zaman. Kda nekoga večera kleči pred Najsvetejšim i preišlava žalostno stanje svoje žup-nije, pravi ves potrti: „O predobri moj vučenik, ka bom jaz edini v župniji, ki te ljubim. Daj mi bar ednoga, ki mi bo sle-dio v lübezni!“ Še tisti den se prijavi pri njem deklica, ki je te den prvič sprejela sv. obhajilo. „Gospod župnik!“ njemi pravi, „jaz bi vam rada povedala skrivnost.“ — „Kakšo pa?“ — „Jaz bi rada bila pobožna.“ Župnik se bridko nasmehne. — „Vidi se mi, da mi neščete vervati, ali verte mi, da je tak.“ Boža milost je v srci nedužnoga deteta vüžgala lübezen do Boga i do bližnjega za rešenje düš. Šla je domo. Dugo v noč je prebila v molitvi i tak je delala odsemao vsaki den. Ležala je na trdih tleh. Da bi bilo viditi, kak da je v posteli počivala, je postelino nekelko razmetala. Kakša je bila kak deklica, takša je bila tüdi kak žena. Stopila je v zakon i Bog njej je dao de-vetero dece, ki jo je vso vzgojila v strogo krščanskom dühi. Njena družina je bila vzor krščanskim družinam v župniji, ki je dnes znana kak izredno krščanska, tak da jo imenüjejo družino svetnikov.

Kak velika milošča, da sem katoličanec

„Oni zato ljudje, gda bi vidili znamenje, štero je včino Jezuš, pravili so, da je te zaistino on prorok, ki je pridoči na te svet.“ (Jan. 6—14).

Tak, dragi krščeniki, ti ljudje so prav meli, kda so Jezuš za Božega Odküpitelja, za tistoga velikoga proroka meli, ki na svet more priti, da čüde iz svoje moči zvün Boga nišče ne more delati. Jezuš je pravi Bog, zato ka je v evangeliji popisane čüde iz lastne moči včino. S čüdami je on nepobitno dokazao, da lada z božov oblastjov, da je ednoga bistva z večnim Očom, i mi moremo, kda si to premislimo, zkríknoti „To je pravi Bog je bio.“ (Jan. I. 5—20). I kda to spregovorimo, se moremo tüdi z radostjov napuniti, da tisti, ki je naš Zveličiteo, je ne prosti človek, nego ma v sebi vretine neskončane blaženosti. Kak tolažilno je to za nas, da je Kristuš pravi



Düh Štefan, novomešnik iz družbe oblatov Device Marije v družbi dühovnikov na Melincih, v rojstnoj vesi.

Bog! Da je on pravi Bog, je naša vera bože delo, to je najsvetejše i najpopolnejše bože delo, štero nas vkaniti ne more. Ne človeče, niti angelsko, nego bože delo je naša vera. Tisti, ki je „svetlost iz svetlosti, pravi Bog iz pravoga Boga,“ kak ga nezmotliva maticerkev imenuje, je nazvesto vero katoličansko. I ravno zato je pravična vsaka reč, štero je spregovoro, vsaki navuk, šteroga je dao, vsako obečanje, štero nam je naznano. Te vsega-mogočni Bog je obečao, da do konca sveta z matercerkevjev ostane, da ne dopüsti, da bi jo peklenške moči premagale, da ona bo, kak po svetom Pavli, svojem apoštoli naznanja „Šteber i trdna podlaga pravice“. (I. Tim. 3—15).

Kakša tolažba za nas, dragi krščeniki, da so našo vero ne ljudje nastavili, nego Bog, ki kaj obeča za verno spunitev vere, to tüdi lahko da, ve je vse njegovo. Kak velika mirovnost

nam lahko obsede srce v žitki i v smrti, da mamo vero tistoga, ki je nespremenljiv i ravno zato se njegova vera tudi ne da spremeniti. Pa mi odgovorite: Zakaj so pa te vnogi popravljali Kristušovo vero? Odgovorim: Popravljali so jo iz svoje hüdobije i ne po njegovej voli. On je odločno povedao, da bo pogüblen, ki vse tisto ne verje, kaj je on včio i ne zdrži zapovedi njegóve. Večinoma so bili brez izjeme novih ver nastavitelje pijanci, razvüzdanci, sami tepešje. I ti bi Božega Sinü vero popravljali? Nespamet človeča i ti li vüpaš njihovim mastnim rečam vervati? Znam, zakaj verjete, posvetnjaki lažiprorokom. Verjete njim zato, ka vam greh dovolijo. Eden krivoverski prvak je včio „greši močno i vervaj ešče močnej pa Bog ti bo odpüsto jezero lüdomorstev i prelomitev zakona.“ I kakši sad je te krivi navuk prineso, je razvidno iz rečih ravno toga krivoga vučitela: „Prle, to je v staroj katoličanskoj veri, je samo en vrug bio v lüdeh, v toj novoj, to je v protestanskoj pa jih je sedem. (Dr. Luther Martin).“

V jako velikoj nevarnosti so drügoverniki, da se na veke pogübijjo. Te nevarnosti mi katoličanci ne poznamo. Mi smo stalni, nepremagljivi, trdni v toj zavesti, da ne moremo krivo vervati, dokeč nasledüjemo navuk katoličanske matercerkve i v nas se nikdar ne more obüditi dvojnost, da blodimo vu veri, ar je Jezuš Bog, ki je našo vero včio. Drügoverniki, če samo teliko dvojnosti dobijo zavolo krive svoje vere, kak je gorčično (muštarovo) zrno, pogübijjo se, če ne postanejo katoličanci. Samo če so trdno prepričani, osvedočeni, da je njihova vera prava i vervati pa zdržati ščejo vse, kaj je Kristuš včio i ne što drügi, te se morejo tudi oni zveličati, kajti po takšem so popravici že katoličanci i samo po imeni krivoverci. Bog je po svojem Sini naime vse narode odküpo i vsakoga šče zveličati. Če ga ne more v katoličansko matercerkev, med njene kotrige, to je v njeno telo spraviti po povrnjeni, spravi ga v njeno düšo, to je, da njemi volo vse vervati i zdržati, kaj je Kristuš včio i tak je te več ne krivovernik, nego pravovernik i kotriga v dühi katoličanske matercerkvi, zvüna štere nega zveličanja, čeravno na videz ešče ne med njene kotrige zapisani. Jezuš je pravi Bog, prava je zato samo njegova vera; katoličanci, veselimo se, samo mi mamo zato milošče sedmerih svest, drügoverniki pa samo stüdenca majo brez vretine, kak je to sam Bog že v starom zakoni naznano po Jeremiji proroki od onih, ki od Bože vere odstopijo i si človečo iščejo, rekoč: „Dvojo hüdobijo je napravilo moje lüdstvo: ostavili so me, vretino žive vode i skopali so si stüdenca, stüdenca zasipajoče se, šteri vode ne morejo držati.“ (Jer. II. 13). Da kde nega Kristuša, nega tudi njegovih milost, Kristuša mamo i njegove blagoslove, kaj drügo ešče potrebüjemo? Gledajte, drügovernik, če se šče zveličati, more svojo vero tajiti i tisto sprejeti, kaj je pred tem morebit z celoga srca sovražo. Kak žmetno je to! Nam je pa ne potrebno nigdar zvedavati — je li prav, kaj

verjem — ali ne — da na vso dvojnost z tov ednov rečjov odgovorim: Kristuš. Kristuš je včio, njegova maticerkev mi nanzanja to — drugo mi ne trebe iskati, vere mi ne trebe tajiti, druge mi ne iskati.

Hvala za vse te dobrote Kristuši ide. Kak se njemi pa zahvalimo? Poštujmo, držimo za veliko njegovo vero, to je svojo katoličansko i zdržimo jo verno. Vnogi drugogovernik bi se povrno, če bi mi poštuvali svojo pravo vero. Kda drugogoverniki vidijo nas v petek meso jesti, po svetkah delati, nas čujejo cifrasto preklinjati ešče Boga, Dev. Marijo, ljubleno svestvo ali pa zvedijo zá naše spačljivo življenje, kak živemo v svaji, kak kradnemo, kak pijančujemo, najbolje pa kak šinfamo, ogrizavamo svoje pope, te si po pravici lahko zmislijo i tüdi zgučijo: tej se hvalijo, da majo pravo vero — pa so načiši od nas? Ešče hüjši so. Pol krivovere že ne bi na sveti bilo, če bi mi redno spunjavali svoje krščanske dužnosti, da to je staro a istinsko pravilo: reči genejo, zgledi pa vlečejo.

V časi trestiletne bojne (1618—1648) je grozila sv. Cerkvi na Češkóm velika nevarnost. Krivoverni husiti so šteli na vsaki način Češko potegnoti v krivoverstvo. Pod vodstvom svojega krala Friderika V. so nastopili z oboroženov silov. V obrambo se je pa postavov casar Ferdinand II., veliki častilec Marijin. Pridružo se njemi je bavarski vojvoda Maksimilijan. Ali njeva armada je bila v primeri s Friderikovov tak mala, da Friderik od začetka bitke na Beloj gori pri Pragi še od obeda ne štev stanoti, prej da bodo njegovi vojaki v ednoj vöri opravili z nasprotniki. Vöra je minola, bitka je bila končana, a zmagao ne Friderik, nego Ferdinand. Zakaj? V varstvi Marijinom je šov v boj. Za bojni glas si je zbraov: „Sv. Marija!“ Pred njegovov armadov je stopao karmeličan P. Dominik od Jezusa in Marije. Noso je križ, ki je na njem kak velki ščit visila podoba prebl. Dev. Marije. Pogled na križ i Marijino podobo je tak navdušov vojake, da so se z geslom: „Sv. Marija!“ kak levi vrgli na sovražnika i sijajno zmagali. Marija je preprečila nevarnost krive vere i od takratne Češke odvrnola najhüšov nesrečo.

L. 1817. se je iz francoskoga mesta Dijon (Dižon) priselov v Beč izdelovalec umetnih rož Capuce. V Starhembergovoj hiži je uredov svojo trgovinov, a küpcov ne bilo. Čeravno je naznано i priporočao svojo trgovinov v časopisaj, so küpci le poredkoma prihajali k njemi. Pa pride neko soboto dvorjenik z velikim naročilom casarice Karoline. Naročilo je trbelov pripraviti do pondelka zajtra. Capuce je pa naročilo na kratko odklono. „Prav žao mi je,“ pravi dvorjeniki, „ali do pondelka je premalov časa, če bi tüdi dnes delali do polnoči, v nedelov pa ne delamov za nikšov cenov.“ Dvorjenik njemi je na vse načine prigovarjao, naj povoli včini casarici, a vse prigovarjanje je bilo zaman. Jako razdraženi dvorjenik odide i pove casarici, da trgovec nikak nešče sprejeti naročila, ar v nedelov ne dela. „Te pa mora biti dober človek,“ pravi casarica. Še isli večer je povedala te dogodek dvornim gospam. I naslednje dni je prišla kočija za kočijov küpcov k trgovci. Odsemaš je bio Capuce dobaviteov casarske hiže, zasloveo je i se povzdignov do velikoga bogastva. Spunjo je volov Gospodovov, njegovov zapoved. I Gospodovov srce je spunilo njegovo želov, naklonilo njemi je svoj blagoslov.